

See juhtus raamatukogus...

Kuidas ma väiksenä lapse varastasin

Kui ma olin väike, veetsin ma oma päevad kohalikus lasteraamatukogus. Ma käisin isegi seal nii tihti, et vahes pidi mu ema raamatukogu töötajatele helistama, et nad mu koju saadaks. Raamatukogu oli väiksele minule väga põnev koht. Seal oli väga hubane ja mõnus ning sai lugeda nii palju, kui tahtsid. Aga raamatukogus ei olnud ainult raamatud ja koomiksid. Pidevalt toimusid seal ka mingisugused sündmused ja eriti veel suvel.

Ma arvan, et see oli millalgi suvel, kui kaks kirjanikku tulid raamatukokku enda raamatutest rääkima. Loomulikult olin ma ka sellel päeval raamatukogus. Ma mängisin õues liumäel, kui ma sain tuttavaks ühe tüdrukuga, kes nägi minuvanune välja. Me saime ruttu sõpradeks ja hakkasime koos mängima. Ma sain teada tema käest, et kirjanikud, kes just parasjagu oma rääkisid, olid tema vanemad. Mul ei tekkinud väiksenä sõprade leidmisega probleeme ja ma arvan, et kõik lapsevanemad sooviksid, et nende laps oleks väga sotsiaalne, aga minu vanemate õnnetuseks olin ma liiga sotsiaalne ja seega kiire oma uusi sõpru endale koju vedama. Seda tegin ma ka tookord. Ma küsisin, kas ta tahaks mulle külla tulla, et me saaks seal mängida ja ta oli nõus. Loomulikult ma pean ka mainima, et me unustasime tema vanematele öelda, et me kuskile läheme ja võib ainult ette kujutada seda õudust, kui su laps kaob järsku võõras linnas ilma midagi ütlemata ära. Õnneks märkas mu isa, et meile on koju tekkinud võõras laps ja ta küsis meie käest, et kas ta vanemad ikka teavad, et ta meile tuli. Eitavat vastust kuuldes saatis ta meid loomulikult kohe raamatukokku tagasi. Tundub, et me jõudsime ikkagi piisavalt kaua ära olla, et tema vanemad märkaks, et nende laps on kadunud. Küllap raamatukogutöötajad nägid meid enne koos mängimas ja olid neile andnud minu aadressi, kust meid otsida võiks. Muidugi nad oleks meid sealt leidnud, aga selle ajaga, kui mu uue sõbra isa meile oli jõudnud, olime meie juba tagasi jalutamas. Ma ei mäleta sellest päevast rohkem, aga võib kindel olla, et tüdruk sai oma vanemate juurde tagasi ja võib loota, et edaspidi teatas ta enne kuhugi minemist oma vanematele ka.

Aastaid hiljem sain ma teada, et need kirjanikud seal raamatukogus olid Epp ja Justin Petrone ja nüüd vanem olles naudin ma nende kirjutatud ja kirjastatud raamatuid väga ning iga kord, kui ma midagi nende raamatute kohta mainin, tuletavad mu vanemad ja eriti veel mu isa seda väikest intsidenti mulle meelde.

Mia Rahel Kander 10.H

Läänemaa Ühisgümnaasium

(juhendaja Tiina Brock)